

Rauma-Repola Diving Club Tampere

Orengas

JÄSENLEHTI 1/2007

L2-LUOKITUS OJAMOLLA
SAIMAALLA "TORNATORIN" KYYYDISSÄ
RUOTSIN TOP 5 HYLTY

KOULUTUSUUTISET | NORPPAJAOS

PUHEENJOHTAJALTA

Jari Leppäkoski

Hyvää alkanutta vuotta taas kaikille. Talvi on hyvää aikaa suunnitelmien tekemiseen, niinpä seurasakin on monenlaista suunnittelua käynnissä. Seuran uudet verkkosivut on julkaistu lähes valmiina osoitteessa <http://rrdc.fi>. Näille sivuille on nyt yhdistetty myös norppien sivut. Hapen hakemiseen on suunniteltu uusi systeemi Jopin ansiokkaalla panostuksella. Pitkäaikainen rahastohoitajamme Risto Esala jättää tehtävänsä ja uudeksi rahastonhoitajaksi on valittu Hannele Niemistö. Ristolle suur-kiitokset hyvin tehdystä työstä ja Hannelelle onnea vaativaan tehtävään. Myös hallituksen kokoonpanoon on tullut hieman muutoksia. Vuoden 2007 hallitus on oheassa.

Hallitus:

Jari Leppäkoski, Pj
Reima Mäkiranta, Koulutusvastaava
Marko Niemelä, VaraPj, Tekniikkasukellusvastaava
Ville Viljanmaa, Sihteeri (jäsenrekisteri)
Laura Torkkeli, Nuorisovastaava

Varajäsenet:

Pekka Vaittinen, Henri Hakala

Toimihenkilöistä ja tapahtumakalenteri julkaistaan netissä vuoden ensimmäisen hallituksen kokouksen jälkeen piakkoin.

KOULUTUSUUTISIA

Reima Mäkiranta

Jäitteen tuloa sai odottaa kovin pitkään tänä talvena. Ollaankohan tässä siirtymässä ympärivuotiseen märkäpukukauteen, kuten eräs seuramme jäsen asian ilmaisi. Kurssien ajankohtien päättäminen etenee hiljalleen. Markon kanssa olemme vähän odotelleet keväällä tulevaisuuden lupaillun VaPePa –kurssin ajankohdan julkaisemista. Alkaa kuitenkin näyttää siltä, että joudumme tekemään ensimmäisenä päätöksiä. Niistä ilmoitetaan sähköpostilla, kun olemme saaneet ne sovittua. Viime keväänä aloitetun laitesukelluksen jatkokurssin on suorittanut menestyksekkäästi Matleena Piesala sekä Joonas Järvelä. Onnittelut heille! Osalla kurssi on vielä hieman kesken.

Oikein turvallisia avantosukelluksia ja rentoa allasharjoittelukautta!

NORPPA-ASIAA

Laura

Kevätkausi on lähtenyt hienosti liikkeelle. Saimme vuoden alusta vahvistusta ohjaajaporukkaamme, kun Luttisen Noora ja Leppäkosken Leo aloittivat ohjaamisen. Leo ja Sikkilän Sami kävivät tammikuussa myös Norppaohjaajakurssin, josta molemmat saivat todistuksen mukaansa. Olin itse kurssilla kouluttajajarjoittelijana ja sain olla ylpeä meidän poikien käytöksestä. Olen tosi iloinen, että ohjaajia alkaa olla jo hyvä joukko, niin asioita voidaan jakaa useammalle henkilölle ja ei myöskään tule niin helposti ohjaajapulaa, vaikka joku olisikin pois.

Nyt helmikuussa starttaa toimintansa 14-20-vuotiaiden hyljeryhmä, vielä mennään vähän pilottihengessä ja kirjoitellaan sitten keväämmällä O-renkaaseen juttua, mitä kaikkea on puuhattu. Paraikaa on myös meneillään norppien vanhemmille suunnattu snorkkelisukelluskurssi, joka on alkanut hyvin. Neljän osallistujan kurssilla me kouluttajatkin ehdimme aika hyvin katsomaan kaikkien suorituksia kuntoon. Joonas toimii vastuukouluttajana ja minä vedän osan allasharkoista.

Norppien kevätohjelmaan kuuluu mm. Dive-äksön-tapahtuma, joka pidetään 31.3.-1.4. Hämeenlinnassa. Päivien tarkkaa ohjelmaa ei ole vielä julkaistu,

NORPPA-ASIAA ...

Laura

mutta ajatus on se, että vedessä saadaan kerrankin olla pidempään kuin rallisuurituksen verran. Altaalla on erilaista rastityyppistä toimintaa. Muuten homma toimii aika lailla samoin kuin norpparalleissakin. Laitan asiasta viestiä vanhemmille sitten kun saan tarkempaa tietoa, ainakin ohjaajista minä, Annika, Sami ja Noora olemme lähdössä mukaan. Aiomme tehdä myös lajivierailun tänä keväänä, mutta kohdetta ei ole vielä päätetty. Viime keväänä suuren suosion saanutta keilailua harkitaan nytkin, mutta jos jollekin tulee mieleen joku laji mitä olisi kiva kokeilla, ehdottakaa! Lajivierailu olisi alustavasti päivätty 15.4.

Kevään poikkeuksellisia harjoituskertoja ovat:

4.3. ei harkkoja (talviloma)

1.4. ei harkkoja (Dive äksön)

6.5. ei harkkoja (hallilla kisat, ei sukeltajavuoroa)

20.5. kevään viimeinen kerta, päättäjäiset

Nähdään altailla!

T. Laura & tiimi

HAPPEA KAMMIOLLE

Jopi

Seuran hapenkulutuksen kasvettua sekä jäsenmäärän nousun että tekniikkasukeltajien aktiivisuuden myötä osoittautui tarpeelliseksi siirtyä hapen haussa vuorolistajärjestelmään.

Ensimmäisessä vaiheessa listalla on vapaaehtoisia, joiden kesken hakuvuorot on jaettu ns. tasan - muutamaa poikkeusta lukuunottamatta. Tarkoitus on jatkossa siirtyä "aiheutusperäiseen" käytäntöön - mitä enemmän käytät happea, sitä useammin osallistut hakutalkoisiin. Tiedot tästä on tarkoitus kerätä Kammion happikansiossa. Suurkuluttajille (dekokaasua käyttävät tekniikkasukeltajat) vuoroja tulee enemmän, kuin ainoastaan selkäkaasussa happea käyttäville.

Homma toimii seuraavasti:

- Kammion happikaapissa on vuorolista

- listalle merkitty tarkistaa hapen määrän tiistai-iltaan mennessä

- jos happea pitää hakea, hän organisoii tarvittavan kuljetuksen ja mahdollisen apumiehen itse

- jos yhtään pulloa ei ole tyhjänä, ei tarvitse tehdä mitään.

NIMI	VKO	VKO	VKO	VKO
Hassinen Timo	4.	18.	30.	41.
Jousea Jouko	5.	19.	31.	42.
Kauppinen Mawe	6.	20.	32.	43.
Korpela Kalevi	7.			
Kumpu Riku	8.	21.	33.	44.
Lehmusnotko Jaska	9.	22.	34.	45.
Leppäkoski Jari	10.	23.		
Malinen Tero	11.	24.	35.	46.
Mäkiranta Reima	12.	25.	36.	47.
Nousiainen Esa (Jopi)	13.	26.	37.	48.
Penttilä Matti	14.			
Pihlajaniemi Janne	15.	27.	38.	49.
Tyven Mikael	16.	28.	39.	50.
Uimonen Esa	17.	29.	40.	51.

Parinkymmenen L1-sukelluksen jälkeen sain yllättäen tilaisuuden korottaa Ojamo-luolaluokitustani. Armottoman säättämisen, suunnittelun sekä varustelainailurumban jälkeen olin valmiina 2x2-tason ihmisiin.

Teksti: Jopi | Arkistokuvat: Sten Stockmann (yllä), Rasse

Ojamon luolaluokitusjärjestelmä on kolmiportainen. Perustasolla sukellus on rajattu kolmeen kohteeseen, joissa syvyys pysyy 30 metrissä, eikä maksimipenetratio ylitä 150 metriä. Kakkostasolla sukellussyvyys on maksimissaan 42 metriä ja sukellukset on tehtävä trimixillä. Kolmostasolla rajoja ei ole. Ojamon syvimät tutkitut luolat ovat 138 metrin tasolla ja siitä alaspäinkin riittää käytävää.

Luokitussukelluksia Ojamolla ottaa vastaan **Klaus Berghem**, IANTD Cavern-kouluttaja. Mitään kiveen kirjoitettuja rajoituksia L2-luokitussukellukseen osallistumiselle ei Berghemin mukaan ole. Mahdollisuutta L2-näyttöön tiedustella Klasulta, kun on sukeltanut L1-tasolla riittävän aktiivisesti, yleensä 20-30 kertaa. Sukelluksen läpäisy edellyttää hyvää tiimityöskentelyä, kommunikaatiota sekä kaasunvaihto- ja dekompressio-proseduurien hallintaa. Häirintää tai jekkuja kouluttajan taholta ei ole odotettavissa.

VALMISTELUJA

Ennen sukellusta L2-kandidaatit **Oki Söderholm**, **Jaska Lehmusto** sekä allekirjoittanut palaverasivat hetken kouluttajan kanssa suorituspaikalla. Sukellussuunnitelma tarkistettiin, sovittiin kääntopiste ja aikaraja sekä käytiin läpi lukuisia tiimin toimintaan sekä sukellussuunnitteluun liittyviä yksityiskohtia. Oma vettenmenovuoro oli "toisessa aallossa", joten varusteiden tarkistamiseen sekä tulevaan suoritukseen keskittymiseen jäi runsaasti aikaa. Toki trimix oli koemaistettavaa ja falsettiin kohoava puheääni vahvasti sen minkä analysaattori jo kertoikin: seoksessa oli yli 30% heliumia. Sisäänhengitetystä heliumista syntyvä akuankka-ääni jaksaa aina naurattaa, vaikka vitsin olisikin kuullut jo monta kertaa.

MENOKSI

Iltaseitsemältä raahustimme veteen isot tuplapullot selässä. Pinnalla ennen lähtöä normaali turvatarkastus, jossa varmistettiin laitteiden toimivuus sekä lisävarusteiden mukanaolo sekä kerrattiin suunnitelma ja sukellusjärjestys. Sitten liivi tyhjäksi ja matkaan. Isot tuplatankit selässä ja kaksi dekosäiliötä kainalossa olo oli varsin jyrkää. Onneksi happipullon sai jättää kyydistä jo kuudessa metrissä ns. dekopulle odottamaan paluuta. Sitten suunta alaoikealle, kohti 2x2-suaukkoa ja Marioworldia. Nimensä se on

saanut tunnetusta videopelistä, käytävässä sukeltaminen kun sisältää tasohippelyä.

Alue muodostuu viidestä jättimäisestä K-louhintasalista ja niitä yhdistävästä kapeasta Mario-käytävästä. Nuuraa kulkee useissa tasoissa, meille riittää matalin eli 42 metriä.

Laskeuduttaessa tullaan ensin laajaan, alasvietävään käytävään n. 20 metrissä. Varsinainen sisäänkäynti on kymmenisen metriä alempana. Koko matkalle on vedetty naru valmiiksi, joten oman kelan pitäminen mukana ei ole ehdoton välttämättömyys. Kiinnitämme dekopullot kiinni opasnuoraan ja uimme sisään parimetrisestä suuaukosta. Kapeaa jyrkkää käytävää kymmenkunta metriä alas n. 45 asteen kulmassa, tiukka käänös oikealle ja edessä avautuu massiivinen K5-halli.

"OHHOH!"

Hallin katto on kuulemma n. 20 ja pohja 88 metrin syvyydessä. En erota kumpaakaan, vaikka vesi on kirkasta. Parin minuutin "avaruuslennon" -uinti välivedessä ilman referenssiä - jälkeen hallin pohjoisseinä alkaa hahmottua. Massiivisen kiviseinän keskellä on pieni reikä jonne opasnuora johtaa.

Nyt ollaan Marioworldissa, kapeassa vaaleaseinäisessä käytävässä, jonka leveys ja korkeus ovat parisen...

Mariokäytävän tonttu-ukko ihmettelee omituista otusta. Kuva: Rasse

metriä. Matkalla muutama tienhaara vasemmalle, joista pääsisi muihin K-halleihin. Arviolta 100 metrin uinnin jälkeen tulee vastaan ensimmäinen droppi, käytävä kääntyy tiukasti vasempaan ja putoaa pystysuoraan kolmisen metriä. Manööveri on hankala ensikertalaiselle, etenkin kun kääntäessä joutuu varomaan kurvissa kattoon nousevaa opasnuoraa. Syvyys on nyt 42 metriä ja uinti jatkuu. Lasinkirkkaan veden ja runsasheliumisen hengityskaasun johdosta erotan yksityiskohdat niin kirkkaasti ja terävästi että silmiin melkein sattuu, ihan kuin olisi aurinkoisena kesäpäivänä uudet silmälasit päässä. Matkan edetessä ja

kääntöpisteen lähestyessä etäisyyden ja syvyyden psykologinen vaikutus alkaa tuntua. Piilotajunta herää supattelemaan ”kohta jotain menee pieleen, etkä osaa täältä ulos”. Muistutan itseleni, että lähdöstä on vasta 17 minuuttia, näkyvyys on loistava, olen tehnyt kotiläksyni ja hengityskaasua riittää. Olo rauhoittuu hieman, mutta totuteltua nämä pisemmät penetraatiot ja suuremmat syvyydet vielä vaativat.

Putkahdamme isompaan kammioon ja edelläni uiva Oki viittoon kääntömerkin. Paluumatkalla moikkaan pientä tonttua [käytävälle tuotu puutarhakoriste, ei hallusinaatio]. Dropin uiminen

toiseen suuntaan on vielä vaikeampaa. Opasnaru koettaa takertua hetkeksi varusteisiini, mutta saan sen itse irti. Tätä kohtaa täytyy harjoitella!

Hetkeä myöhemmin huomaan että edellä näkyy tavallista vähemmän valoa. Jaskan päävalo on sammunut ja mies on ottanut varavalon käyttöön. Käytävä on tässä kohtaa liian kapea minun uida edelle, joten pidän valoani niin että toinen saa siitä kaiken hyödyn irti. Kohta edessä on tienhaara, jossa ohittaminen sujuu helpommin ja pääsemme siirtymään oikeaan muodostelmaan.

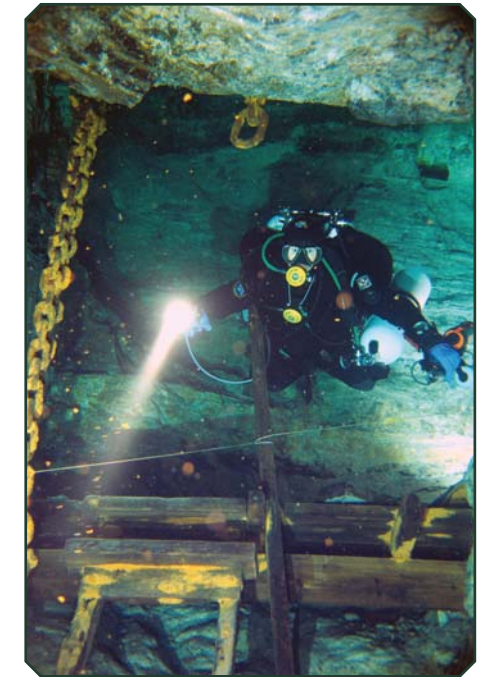
K5-hallin eteläseinälle saapuessani katson lukuisia eri suuntiin jatkuvia opasnaruja ja tuumin, mikä niistä johtaa legendaariselle ”Hell’s Gatelle”. Sinänsä tarpeeton ajatus, koska tuo jättimäinen portti on lähes puolen kilometrin uintimatkan päässä 58 metrin syvyydessä - jonne minun kokemuksellani tai luokituksellani ei ole mitään asiaa. Pian olemme ulkona luolasta, poimimme ensimmäisen dekokaasun kyytiin ja aloitamme kolmisen varttia kestävän nousun kohti pintaa. Kolme virnistelevää päätä putkahtaa pinnalle Ojamon pimeässä illassa 74 minuuttia lähdön jälkeen.

ESSOLLE!

Palautetilaisuus pidettiin perinteisesti Lohjan Essolla hampurilaisten äärellä. Kласu ei löytänyt varsinaista moittittavaa tiimityöskentelystä, tosin

joitakin kehityskohteita löytyi. Paluumatkalla dekopullon klippaaminen hihnastoon vei minulta liian kauan aikaa ja takanani tuleva Oki joutui turhaan odottamaan.

Kuten aina, paras palaute tulee kaverilta, tällä kertaa Jaskalta - mokomalta koiranleualta: ”Tiedäks mitä Jopi? Sulle saa aika usein nauraa, kun sun kanssa sukeltaa. Tänään ei tarvinnut!”

Kaivostoiminnan jäljiltä jääneitä ketjuja

Mariokäytävässä.

Kuva: Rasse

Teksti ja kuvat: Mikael Tyven

RRDC HYISELLÄ SAIMAALLA

Perjantai-iltana 3.11. kurvaili iloinen sukellusjoukkomme kohti Ristiinaa. Seurueeseemme kuuluu matkan puuhamies Jarno Pietikäinen, Reima Mäkiranta, Henri Hakala, Ari Tauschi, Pekka Vaittinen ja allekirjoittanut. Pimeää marraskuun iltaa valaisi kuu pilvettömältä taivaalta, pakkasen kiristymisen aisti lämpimässä autossa.

Saavuimme kirpeässä pakkasessa määränpäähämme Varkaantaipaleen kanavalle. Tornator odotteli jo laiturissa, mutta marraskuun sankka lumipyry oli tukkinut tien satamapaikalle. Joutuisimme kantamaan sukellusvarusteita dekopulloineen pitkän matkan umpihangessa. Epätoivon ollessa suurimmillaan, repäisi Jarno ässän hihastaan, tai oikeastaan autonsa hansikaslokerosta. Eipä aikaakaan kun ”hölskeen kuullut” paikallinen isäntä

oli traktoreineen auraamassa meile tietä! Loppuilta sujui majoituksessa laivaan ja tutustuessa muuhun porukkaan.

Lauantaiaamu oli karu kokemus. Ulkona pakkasta -18 C, laivan kajuutassa +6 C. Osa ryhmästämme paleli yön aikana oikein urakalla, eikä kaikkia aamuinen sukellus hyytävään veteen houkutelut. WC oli käytössä vain tunnin aamulla, jonka jälkeen putkistoon ajettiin jäätymisenestonestee. Pohjoista sukeltamisen eksotiikkaa parhaimmillaan! Nautittuamme aamiaisen, kapusimme Tornatorin kannelle ihailemaan talvista maisemaa. Laiva puski läpi Yöveden jäätynneen kannen, meidän kasatessa sukellussettejä.

Ensimmäinen sukelluskohteemme oli Taistensalmi. Tornator ankkuroitui rantakallioon. Päätimme sukeltaa yhtenä ryhmänä, luolasukellustyyliin jonossa. Veteen loiskauttivat Jarno, Pekka, Reima, ja minä. Jonomme jatkoksi liittyi myös vieraileva tähti - Antti. Lähdimme kiertämään mielenkiintoista syvännettä, näkyvyys veden alla oli loistava.

Jyrkät seinämät ja kalliokanjonit olivat upean näköisiä. Vakuuttavin näky kuitenkin oli pohjalla oleva karannut kalaverkko, jota neljän muun edellä uivan sukeltajan tehokkaat valot valaisivat. Verkko oli kuin valtava valkoi-

nen lakana tuulella, tummia kallioita vasten.

Sukelluksemme kesti miltei 80 minuuttia. Kylmissä dekoissa voimistelini kiinnittämällä ja irrottamalla Jarnon mukanaan raahaamaa stagea, sekä ampumalla poijun.

Illaksi Tornator siirtyi ankkuriin Riuttasaaren kupeeseen. Aivan välitömmässä läheisyydessä sijaitsee kuulemma Saimaan syvin kohta ja kirjaimellisesti kivenheiton päässä laivasta oli jo yli 80 m vettä!

KÄÄNNÄ...

Tornator I, uskollinen työjuhta.

RRDC HYISELLÄ SAIMAALLA

Jarno ja Pekka lähtivät vetämään hieman pidempää yösukellusta, minä ja Henkka tyydyimme lyhyempään filistelysukellukseen. Leijailimme kalliojyrkänteellä, edeten verkkaisin sammakopotkuin nauttien samalla näkymistä. Sukelluksen jälkeen keskityimme saunomiseen, yleiseen seurusteluun ja kuuntelemaan veret seisauttavia savolaisia sukelluskertomuksia.

Sunnuntai alkoi samoissa hyytävissä oloissa kuin lauantaiakin. Päivän ainoan sukelluksen teemana oli ”deep-air”. Kaikki sukelluskamat olivat tosin umpijäässä wingsin täyttöletkua myöten! Veteen meno epäilytti. En hypännyt, vaan astelin varovaisesti tikkaita myöten veteen. Sulattelin varusteet tikkaisa roikkuessani. Pian veteen laskeutui seurakseni Pekka ja Jarno, tiimimme oli kasassa.

Pudotimme sukellussuunnitelman mukaiseen syvyyteen. Koko matkan tuohon syvyyteen oli pystysuora kalliojyrkäne. Nousu oli vieläkin hienompi, välillä jyrkäne kääntyi negatiiviseksi ja olo oli kuin luolassa, kalliolippa pään päällä. Vielä varusteita pakatessakin hehkutin mielessäni mahtavaa kalliorinnettä, ei sellaisiin täällä Pirkanmaalla päin olla totuttu. Seuraavalla kerralla pitää ottaa mukaan liukkaammat kaasut.

Arktinen viikonloppu jää varmasti kaikkien mukana olleiden mieleen vuosiksi, itsekullakin eri syistä tosin. Erityismaininta ja kiitos Arin järjestämästä herkullisesta, sekä vähintäänkin riittävästä evästyksestä.

*Iso kuva: Aito Jetfin ei pienistä hätkähdä.
Ylhäällä: Pakkanen pistää miehet vakavaksi
Keskellä: Olosuhteisiin tulee sopeutua!
Alhaalla: ”Näkyys mun uusi Vyttec DS?”*

RRDC seilaa "Orbiitilla" tulevalla kaudella seuraavasti:

18.-20.5. viikonloppu

15.-22.7. viikko

17.-19.8. viikonloppu

24.-26.8. viikonloppu

Yhteisruoka on edelleen 13€/henki/päivä (jos "Orbiitin" järjestämä kokki) ja se laskutetaan reissun jälkeen erikseen, eri tilille, todellisten yhteisruokaan osallistujien mukaan. Ruokamaksun voi edelleen maksaa myös laivalla suoraan käteisellä, vaikka koko porukan osalta.

Toivoisimme teiltä, että pystyisitte saamaan reissuillenne jonkun hoitamaan kokin hommia. Muutamalla hengellä homma pyörii helposti, eikä juuri sukeltamista häiritse. Tällöin yhteisruokamaksun suuruus olisi 10€/henki/päivä (viikonloppu on aina kaksi päivää, on lähtö sitten perjantai-iltana tai lauantai-aamuna).

Jos kokkaajien saaminen mukaan tuntuu mahdottomalta, niin kertokaa hyvissä ajoin ennen reissua. Syy tälle käytännölle on se, että vakiokokkimme Elli ei enää terveydellisistä syistä ole hoitamassa näitä hommia eikä yrityksistämme huolimatta kokkia tahdo löytyä kaikille reissuillemme. Yhteisruoan ruokalistoineen hoidamme laivalle entiseen malliin.

Muuta muutoksia ei laivallamme ole aikaisempiin vuosiin nähden. Mukaan lähtijöille omat liinavaatteet: lakana, tyynyliina ja pussilakana tai makuupussi. Samoin saunakampeet, hienommat juomat ja herkut iltagrillauksiin oman maun mukaan, laivan puolesta löytyy salaattit ja makkarat. Reissuun maksimi on 20 sukeltajaa kamoineen, lisäksi mahtuu muutama muu ilman sukelluskampeita. Oma kompura pitäisi myös olla, oma pieni sähkökompuramme on kyllä lisäksi mukana, mutta ei riitä isommalle porukalle.

Tässä tämmöinen tiivis tietopaketti tulevan kauden 2007 Orbiit Sukeltajat Ry:n ja M/S Orbiitin asioista. Juuri nyt laiva seilaa Atlantilla ja palaa Suomeen Vapuksi. Tästä ja muustakin nettisivuillamme www.orbiit.net, jossa kannattaa aina välillä vieraila katsomassa, mitä on menossa ja sieltä löytyy lisäinfoa ja tietysti myös kysymällä minulta.

t: Aki Kettunen / Orbiit Sukeltajat ry.

1. "Eric Nordewall"

Listan kärkipaikan haltijasta ei ole epäilystäkään, Eric Nordewall kun on ainoa luokkansa maailmassa. Samantyyppisiä siipiratasaluksia ei tiettävästi ole löydetty. Alus on erinomaisessa kunnossa, vaikka se on maannut Vätternin pohjassa toistasataa vuotta. Se upposi 1856 ajettuaan karille. Siihen mennessä se oli ehtinyt liikennöidä kaksikymmentä vuotta Götan kanaalia Tukholman ja Göteborgin välillä. Pohjakosketuksen vuoksi alus upposi 46 metrin syvyyteen.

Hylky on rungoltaan täysin ehjä ja keulakuvan lehtikultausta on vielä jäljellä. Keulan signaalikanuunat ovat omalla paikallaan, kuin odottamassa seuraavaan satamaan saapumista. Ankkureita hylystä löytyy useampia, joista kolme vara-ankkuria lepää hyllyn takakannella. 1800-luvulla lienee ollut parempia maalin valmistajia kuin nykyään koska väritys on säilynyt uskomattoman hyvin. Vätternin kirkas vesi ei ole onnistunut huuhtomaan sitä pois.

2. Emmy Haase

Tämä 79 metrin brittiläinen höyrylaiva katosi Itämerellä vuonna 1887. Se makaa 58 metrin syvyydessä stuurpuurin puoleisella kyljellään 90 asteen kulmassa kummatkin mastot edelleen ns. pystyssä.

Suomen vesissä pimeys on vallitsevaa normaalisti jo 30 metrin syvyydessä, kun se Öölannin itäpuoleisilla vesialueilla alkaa vasta reilusti neljänkymmenen metrin paremmalla puolella. Näkyvyys hyllyllä oli erinomainen. Hyllyn perässä on hieno metallinen koristelu, jonka keskellä komeilee vaakuna, yksityiskohdat edelleen tallella. Hyllyn peräpään sisäänkäyntiaukoissa on koristeellisia yksityiskohtia ja mieleenpainuvimpina koristeelliset kierreportaat perän hyttitiloihin. Hylky on kooltaan niin suuri että tarkempi tutkiskeleminen vaatii useamman sukelluksen.

3. "S/S Director Reppenhagen"

Alus kuuluu U-båtsmassakernin hylkyihin, jotka sukellusvene E19 upotti. 79 metriä pitkä ja 11 metriä leveä laiva valmistui 1893 Stettinissä. Upotessaan se oli matkalla Ruotsista Saksaan rautamalmilastissa.

Hylky on vielä rungoltaan ehjä, tosin ajan hampas on purrut siihenkin. U-båtsmassakernin hyllyistä rahtilavoiksi rakennetut ovat säilyneet paremmin vahvistetun runkonsa ansiosta. Hyllyn hyttitiloissa riittää tutkittavaa ja ne ovat tilavimmat sukeltaa, kuin esimerkiksi "S/S Kingin". Valitettavasti kapteenin hytin kaakeliuunin rappaukset antoivat periksi joitakin vuosia sitten ja sen hienot valkoiset kaakelit ovat sekaisin hytin lattialla.

2

4. ”S/S King”

”King” ei kuulu varsinaisiin U-båtmsakernin hylkyihin upottuaan vasta 1940 karille ajon seurauksena Utklippanin luona. Alus valmistui vuonna 1918 armeijan saattoalukseksi, mutta muutettiin myöhemmin rahtilaivaksi. 70 metriä pitkä hylky makaa 36 metrin syvyydessä ja on rungoltaan täysin ehjä. Sen ulkopuolella on jäljellä joitakin rikkiinäisiä irtoesineitä. Suuri konehuone ja hyttitilat tarjoavat paljon sukeltettavaa. Suurin osa ikkuna venttiileistä on ehjiä ja sisätilojen puissa näkyy vielä rippeitä valkoisesta maalista.

5. ”Ostmark”

Jotta hylkyistä ei olisi liian itärannikkopainotteinen, kelpuutetaan länsirannikon hylkyistä ”Ostmark” tälle hyvien hylkyjen listalle. Ruotsin itärannikko tarjoaa pääasiassa parempaa sukellusta kuin länsirannikko. Länsirannikolla näkyvyydet ovat monesti huonompia ja virtaukset ovat valitsemia. Reilun suolapitoisuuden vuoksi hylt ovat pääsääntöisesti huonompikuntoisia ja kasvillisuuden peitossa. Hylkyjä sielläkin kyllä riittäisi sukelttavaksi.

”S/S Ostmarkilla” oli monta tehtävää vuosien varrella, mutta viimeiset ajat se toimi miinanlaskijana. Alus oli kuljettamassa Itä-Preussista evakuoituja joukkoja, kun se joutui englantilaisten lentokoneiden tähtäimeen Kattegatin vesillä. Alus upposi huhtikuussa 1945 vieden mukanaan 109 miestä.

Hyllyn keulaosa on täysin tuhoutunut brygaan asti mutta loput 2/3 hylystä on vielä muodossaan. Brygan katolla on ammuslaatikoita jäljellä ja takakannen suuri tykki osoittaa edelleen kohti taivasta. Ruori ja suurin osa brygan muuta mielenkiintoista esineistöä on päätynyt tanskalaisten sukeltajien käsiin. Esineet ovat olleet esillä paikallisilla ”hylkymessuilla” jossa esittäytyvät eri sukellusseurat saaliidensa kanssa.

Linkkejä ja kuvia:

Video Eric Nordevallista:

www.sie.nu/media/

Director

www.vrag.dk/vrag/direktorreppenahagen.htm

Ostmark

www.vrag.dk/vrag/ostmark.html